26/01/2019

Ιστορίες από το εξομολογητάριο του Οσίου Ιακώβου

/ Ορθόδοξες Προβολές

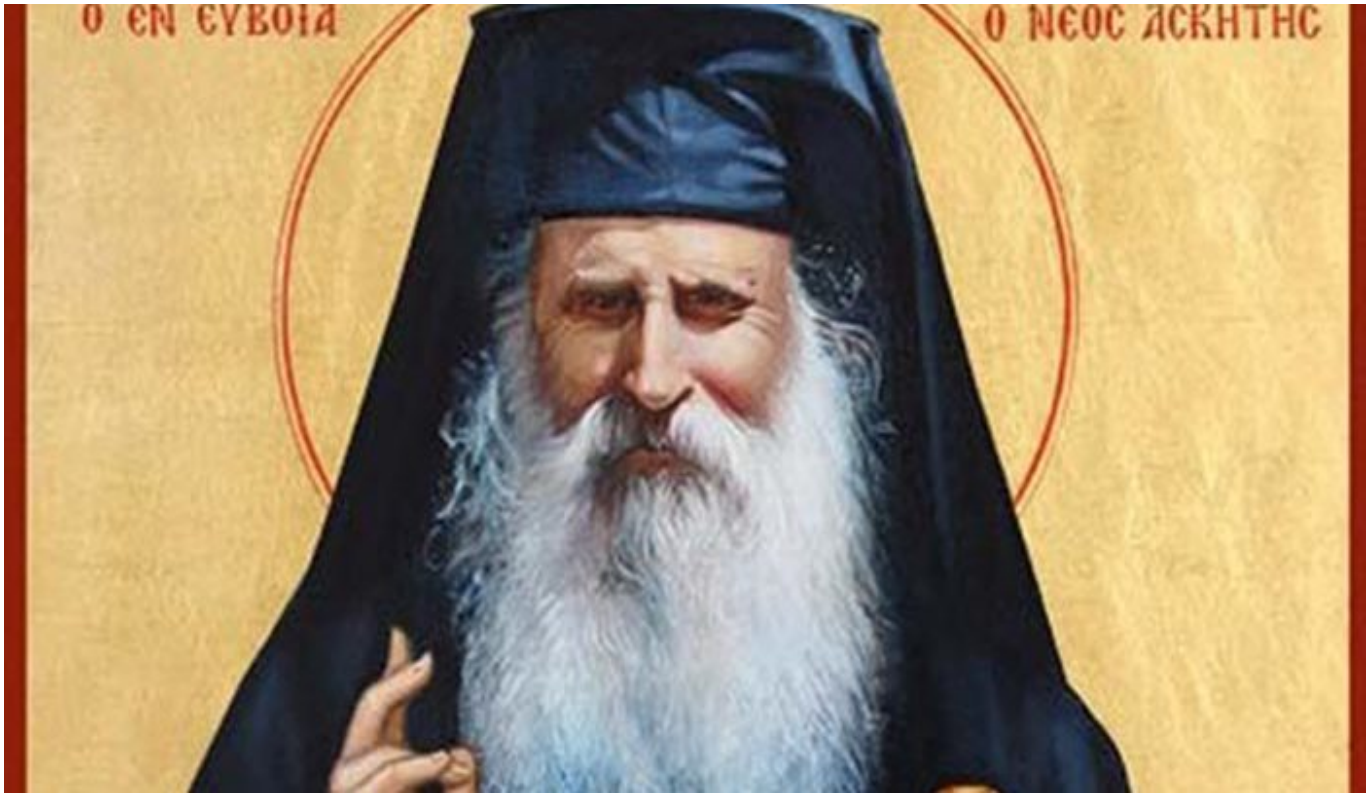

Ο νέος ιερέας διάβηκε την κεντρική θύρα του μοναστηριού και προχώρησε προς το εσωτερικό της αυλής. Συνόδευε έναν σεβαστό καθηγητή της Θεολογικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών, ο οποίος διατηρούσε ιδιαίτερες σχέσεις με τον άγιο Γέροντα της Μονής. Σεβόταν εξαιρετικά ο καθηγητής τον Γέροντα κι εκείνος με τη σειρά του ανταπέδιδε τον δικό του σεβασμό, λέγοντας πάντοτε ότι αισθάνεται ανάξιος να έρχονται να τον χαιρετούν, να τον προσκυνούν άνθρωποι ξεχωριστής μόρφωσης, με μεγάλες θέσεις στην κοινωνία, ενώ ο ίδιος είναι ένα «μουρλόπραμα».

Ο άγιος Γέροντας της μονής του οσίου Δαβίδ Ευβοίας, ο πατήρ Ιάκωβος Τσαλίκης! Αυτός που και Πατριάρχες και Αρχιεπίσκοποι και Επίσκοποι και ένα σωρό άλλοι κληρικοί, μαζί με τον απλό κόσμο, έπιναν νερό στο όνομά του. Κι όσο τον προσήγγιζαν και τον τιμούσαν, τόσο και αυτός ήθελε να φεύγει, να μην αυξάνει τις αμαρτίες του, να μη σωρεύει οργή κατά την ημέρα της κρίσεως. Γιατί, αν τώρα με τιμούν – τόνιζε – ο Χριστός μας θα μου πει την ημέρα της κρίσεως: «εσύ απέλαβες τον μισθόν σου».

Ο νέος κληρικός αισθανόταν κατανυγμένος. Είχε προετοιμαστεί για το προσκύνημα στον αγιασμένο τόπο – είχε προηγηθεί μάλιστα και το άλλο μεγάλο προσκύνημα, στον όσιο Ιωάννη τον Ρώσο, στο Προκόπι Ευβοίας. Και τώρα

βρισκόταν εκεί που άγιασε η μεγάλη μορφή του αγίου Δαβίδ του Γέροντος, εκεί που αγιάζει ο σπουδαίος Γέροντας π. Ιάκωβος, εκεί που προκαλούνται σε μετάνοια και αγιασμό χιλιάδες άνθρωποι προσκυνητές από όλα τα πέρατα της οικουμένης. Γιατί ο Γέροντας εδώ και χρόνια, χωρίς να το επιδιώκει καθόλου, είχε γίνει γνωστός στον πολύ κόσμο. Τον έκαναν γνωστό η αγιότητά του και τα θαυμαστά έργα που επιτελούσε δι᾽ αυτού ο Κύριος και ο όσιος Δαβίδ. Όσοι τον είχαν γνωρίσει είχαν και κάτι να διηγηθούν για τη λύση ενός προβλήματός τους, για την υπέρβαση ενός αδιεξόδου στο οποίο είχαν βρεθεί, για το στήριγμά τους στην πίστη και μόνο από τη θέα του ταπεινού προσώπου του.

Θυμόταν ο προσκυνητής παπάς την εντύπωση των νέων παιδιών, που είχαν επισκεφτεί το Μοναστήρι από μια κοντινή Κατασκήνωση που βρίσκονταν: μόλις εμφανίστηκε ο π. Ιάκωβος τα παιδιά σαν να μαγνητίστηκαν. Στράφηκαν όλα προς αυτόν και άρχισαν να φωνάζουν σε κατάσταση σχεδόν έκστασης: «ο άγιος, ο άγιος!» Κι εκείνος, ενώ πήγε να κρυφτεί στην αρχή, δεν κατόρθωσε να ξεπεράσει την αγάπη του προς τα παιδιά. Τα πλησίασε, τα ευλόγησε, «χάθηκε» ανάμεσά τους... Ένα παιδί κι αυτός ανάμεσα στα άλλα... Συνέβη εκείνο που συνέβαινε με τον όσιο Σεραφείμ τον Σάρωφ: απέφευγε τους ανθρώπους, για να μην τον τιμούν. Αλλά δεν μπορούσε να αντισταθεί στην παρουσία των παιδιών. Και το ξέρανε οι μεγάλοι και έπαιρναν παιδιά μαζί τους, τα οποία έβαζαν να τον φωνάζουν, «παγιδεύοντάς» τον με τον τρόπο αυτό...

Ο Γέροντας, ειδοποιημένος από τους καλογέρους του ότι είχε έλθει ο καθηγητής της Θεολογίας, ο σεβαστός του καθηγητής, εμφανίστηκε στην αυλή, μπροστά από το Κυριακό της Μονής. Και μόλις εμφανίστηκε τι έκανε και συγκλόνισε τον κληρικό; Πριν προλάβει ο κληρικός να προβεί σε οποιαδήποτε κίνηση, μάλλον την ώρα που ήταν έτοιμος να σκύψει και να φιλήσει το αγιασμένο χέρι, ο Γέροντας με ταχύτητα νεανική έσκυψε πρώτος και προσκύνησε τον παπά. Του άρπαξε το χέρι και το ᾽φερε στα άγια χείλη του. Και για να δικαιολογηθεί, μάλλον για να μην αισθανθεί άβολα ο κληρικός, του είπε: «Παπάς δεν είστε;»

Θα μπορούσε ο τριανταπεντάρης ιερέας, ο οποίος αριθμούσε στην ιερωσύνη περίπου τρία χρόνια, να τραβήξει το χέρι του από σεβασμό στον Γέροντα. Να μην αφήσει τον ηγούμενο, τον φημισμένο, τον άγιο, να ασπαστεί το δικό του. Μα δεν το έκανε. Με επίγνωση. Γιατί αστραπιαία του ήλθε στο μυαλό ένα παρόμοιο περιστατικό από το Γεροντικό με τον άγιο Πατέρα και Οικουμενικό Δάσκαλο της Εκκλησίας Μέγα Βασίλειο. Βρέθηκε, λέει η ιστορία, σε ένα Μοναστήρι από αυτά που ήταν στη δικαιοδοσία του, της αρχιεπισκοπής της Καισαρείας. Και ζήτησε από τον ηγούμενο να του στείλει, προκειμένου να τον διακονήσει όσο θα έμενε εκεί, έναν καλόγερο με ταπεινό φρόνημα. Θέλησε να τον δοκιμάσει ο μέγας άγιος. Και τι έκανε; Αφού τον έβαλε να του χύσει νερό από την κανάτα για να πλυθεί, με πολύ φυσικό τρόπο την πήρε έπειτα ο ίδιος και είπε στον καλόγερο να του ρίξει κι αυτός νερό για να πλυθεί. Κι ο καλόγερος, χωρίς ψευτοταπεινώσεις και ταπεινολογίες, με σιωπή, άπλωσε τα χέρια του και δέχθηκε τη διακονία απέναντί του του

αρχιεπισκόπου Καισαρείας, του φωστήρα της Οικουμένης, Μεγάλου Βασιλείου. Τόσο εντυπωσιάστηκε ο άγιος, ώστε την επομένη είπε στον ηγούμενο ότι θα τον χειροτονήσει διάκονό του και θα τον πάρει μαζί του.

Η εικόνα αυτή που ήλθε στο μυαλό του ιερέα συνοδεύτηκε και με έναν λογισμό: ο Γέροντας είναι ένας άγιος άνθρωπος. Έκρινε ότι έτσι έπρεπε να φερθεί απέναντί μου: να μου φιλήσει πρώτος το χέρι. Προφανώς το έκανε σε όλους τους κληρικούς, ανεξαρτήτως βαθμού και ηλικίας. Λοιπόν, γιατί να μην υπακούσω στην κρίση του και στην ταπείνωση της πράξης του; Το χέρι του λοιπόν δεν το... τράβηξε. Τα άγια χείλη του π. Ιακώβου ακούμπησαν με ευλάβεια σ᾽ αυτό, κι ένιωσε ο ιερέας σαν να το ασπάστηκαν χιλιάδες άγγελοι του ουρανού.

Με περισσή κατάνυξη, αλλά... δεύτερος, φίλησε κι αυτός με άπειρο σεβασμό το τίμιο μέλος του Χριστού, κι άκουσε την ουράνια φωνή του Γέροντα να τον προσφωνεί με το όνομά του και να του λέει γεμάτος χαρά: «Ελάτε ένα Σάββατο να μας λειτουργήσετε, σας παρακαλώ». Τον έπιασε ο Γέροντας έπειτα απαλά από το μπράτσο. «Πάτερ», είπε, «πόσοι άλλοι ιερείς είναι στον ναό που υπηρετείτε;» «Πέντε, Γέροντα», απάντησε ο παπάς με συστολή. «Υπομονή, παιδί μου, υπομονή».

Δεν του είπε κάτι άλλο. Οδήγησε τον καθηγητή, τον ιερέα και μια μικρή συνοδεία που είχανε μέσα στο Κυριακό να προσκυνήσουν. Έφεραν και την αγία κάρα του οσίου Δαβίδ. Προσκύνησαν με συναίσθηση όλοι τους, ενώ ο Γέρων ηγούμενος εξηγούσε το πόσο θαυματουργός είναι ο άγιος και πόσο κοντά τους βρίσκεται. Κι όχι μόνο στους μοναχούς του μοναστηριού, αλλά και σε καθένα που εν πίστει θα τον επικαλεστεί.

Σε λίγη ώρα παρακάθισαν για γεύμα στην Τράπεζα. Ο Γέροντας, ο παπάς, ο καθηγητής, ένας νεαρός θεολόγος από τη συνοδεία του καθηγητή, κάποιοι άλλοι ακόμη προσκυνητές. Ο Γέροντας έκανε τάχα πως έτρωγε. Στην πραγματικότητα «ανακάτευε» το φαγητό, βάζοντας ελάχιστες μπουκιές στο στόμα του. Και μιλούσε, κι εξηγούσε κι αποκάλυπτε τα θαυμάσια του Θεού και του οσίου της Μονής. Με τον δικό του μοναδικό και σεμνό τρόπο. Σε καταιγιστικό ρυθμό. Και με τη βροντώδη φωνή του, που έκανε να σείεται και η πιο κρυμμένη χορδή της καρδιάς του όποιου μακάριου ακροατή του...

Και τι δεν έλεγε; Αλλά με επίκεντρο πάντοτε την αγάπη του Θεού και των αγίων Του. Στην αγάπη αυτή εστίαζε ο μακαριστός Γέρων, η οποία τον έκανε να δακρυρροεί και να προσπαθεί απεγνωσμένα να κρύψει τα δάκρυά του... Κι εκεί που έλεγε και τα χείλη του έσταζαν το μέλι της ορθόδοξης πίστης, διέκοπτε, για να στραφεί, όχι μια, αλλά δυο και τρεις φορές, στον νεαρό θεολόγο της συντροφιάς. «Ποιος είναι ο νεαρός;» ρωτούσε τον καθηγητή, κι ένιωθες τη ματιά του να αστράφτει από χαρά όταν άκουγε την απάντηση: «Είναι γνωστός μου, συγγενής μου, καθηγητής θεολόγος». «Πολύ καθαρή καρδιά», σαν να μονολογούσε ο Γέροντας. Για να συνεχίσει τις ουράνιες διηγήσεις του, και να επανέλθει και πάλι στον θεολόγο. Στο τέλος είπε: «Δεν ξέρω πώς τον βλέπετε εσείς, εγώ τον βλέπω διαφορετικά!» Μυστήριο ο λόγος που εκείνη τη στιγμή δεν μπορούσε κανείς να

αποκρυπτογραφήσει. Μόνο μετά από κάποια χρόνια το κατάλαβαν οι μέτοχοι τότε της πνευματικής αλλά και υλικής εκείνης πανδαισίας. Ο νεαρός θεολόγος εισήλθε στον κλήρο. Έγινε ιερέας, κι αυτό ήταν εκείνο που «έβλεπε» διορατικά ο αγιασμένος Γέρων: «εγώ τον βλέπω διαφορετικά...!»
Μετά το γεύμα ο ιερέας έκανε ένα γύρο την αυλή του μοναστηριού. Ρουφούσε την όλη ατμόσφαιρα. Τα μάτια του αναπαύονταν εκεί που και οι πέτρες ανέβλυζαν το μύρο του ουρανού. Στ᾽ αυτιά του ηχούσαν ακόμη τα λόγια του Γέροντα. Θαρρούσε πως από κάποια γωνιά θα ξεπροβάλλει και ο όσιος Δαβίδ.
«Πάτερ, πάτερ», μια φωνή τον επανέφερε στην πραγματικότητα! «Πάτερ, εδώ». Πλησίασε. Ένας μεσήλικας με πυτζάμες και με πατερίτσες ήταν στο κιόσκι της αυλής και τον φώναζε.
«Χαίρετε», είπε ο παπάς και χαμογέλασε στον άνθρωπο. Είδε ότι δάκρυα έτρεχαν από τα μάτια του. «Μπορώ να σας βοηθήσω σε κάτι;» είπε λίγο αναστατωμένος, βλέποντας τον δακρυσμένο άνθρωπο. «Σας συμβαίνει τίποτε;»
«Πάτερ, ο Θεός μού έκανε μέσα από τον άγιο Γέροντα και τον όσιο Δαβίδ ένα μεγάλο θαύμα. Τα δάκρυά μου είναι δάκρυα χαράς και αγαλλίασης».
Ο ιερέας πλησίασε περισσότερο. «Τι έγινε;» ρώτησε κι η προσοχή του εντάθηκε για να ακούσει το θαύμα.
«Βλέπετε, πάτερ, το πόδι μου; Είναι κομμένο, γι᾽ αυτό και είμαι με τις πατερίτσες. Ένα ατύχημα δυστυχώς στη δουλειά μου, με έφερε σ᾽ αυτήν την κατάσταση. Το πρόβλημα όμως δεν είναι τόσο αυτό. Το πρόβλημα είναι ότι η πληγή δεν έκλεινε. Παρ᾽ όλα τα φάρμακα που έπαιρνα και τις ιατρικές φροντίδες, παρέμενε ανοικτή. Ο γιατρός στο νοσοκομείο που πήγαινα μου είπε ότι δεν θα αποφύγω την εγχείρηση, αλλά και πάλι με αμφίβολα αποτελέσματα. Απογοητεύτηκα. Όχι μόνο δεν είχα ολόκληρο το πόδι μου, αλλά επιπλέον είχα και την πυορροούσα πληγή. Μου είπαν για τον όσιο Δαβίδ και τον άγιο Γέροντα Ιάκωβο. Τους θεώρησα ως την τελευταία ελπίδα μου. Ήλθα στον Γέροντα, του είπα το πρόβλημα, μου έδωσε θάρρος, με σταύρωσε με την κάρα του οσίου Δαβίδ. Πήγα την προγραμματισμένη ημέρα για την εγχείρηση. Καθώς με ετοιμάσανε κι ήλθε ο γιατρός για να επιχειρήσει το κλείσιμο της πληγής, τον είδα να ασπρίζει. Ταραγμένος με ρώτησε, πού πήγα και έκανα την επέμβαση, και γιατί τότε ήλθα και σ᾽ αυτόν. «Μα τι λέτε, γιατρέ;» του απάντησα. «Τώρα ήλθα στο νοσοκομείο, χωρίς να έχω πάει πουθενά αλλού».
»Πάτερ, τα λόγια του τα θυμάμαι ακριβώς όπως μου τα είπε: «Εδώ έχει γίνει εγχείρηση, και μάλιστα με τέλειο τρόπο. Ούτε ο Κούλεϊ στην Αμερική δεν θα έκανε τόσο τέλεια τομή! Το πόδι είναι... εγχειρισμένο. Δεν χρειάζεται απολύτως τίποτε άλλο».
...Εγώ έπεσα από τα σύννεφα. Δεν μπορούσα να καταλάβω. Ή μάλλον άρχισα κάτι να υποψιάζομαι. «Γιατρέ», του είπα επιφυλακτικά. «Πριν έλθω εδώ, είχα πάει σ᾽ ένα μοναστήρι και μου σταύρωσε το πόδι ένας άγιος Γέροντας, εκεί στην Εύβοια. Στο μοναστήρι του οσίου Δαβίδ». Ο γιατρός άκουγε εκστατικός. «Επιστημονικά

δεν μπορώ να εξηγήσω αυτό που βλέπω», μουρμούρισε. «Την πληγή την θυμάμαι, έχουμε άλλωστε και τα ιατρικά αποδεικτικά, και λογικά δεν μπορεί να συμβεί ό,τι συνέβη».
«Προφανώς, πάτερ», κατέληξε ο μεσήλικας με τις πατερίτσες και το κομμένο πόδι, «ο γιατρός κάτι θα πίστευε σε Θεό, γιατί με τον συγκλονισμό ακόμη στα μάτια του, πρόσθεσε: – Το μόνο που πρέπει λοιπόν να κάνεις είναι να πας στο μοναστήρι αυτό και πάλι, και να ανάψεις ένα κερί σαν το μπόι σου. Γιατί μάλλον βρισκόμαστε μπροστά σ᾽ ένα θαύμα». Κι έτσι, πάτερ, βρέθηκα εδώ. Πήρα ταξί μαζί με τη γυναίκα μου κι ήρθαμε να ευχαριστήσουμε από την καρδιά μας τον όσιο και τον άγιο Γέροντα».
Ο ιερέας δεν μιλούσε. «Ο Θεός σάς ευλόγησε πράγματι», βρήκε μόνο να πει, «μέσα από τον όσιό του Δαβίδ, αλλά και μέσα όντως από τον άγιο ηγούμενο. Γιατί για να ενεργήσει μ᾽ έναν τέτοιο άμεσο τρόπο ο όσιος, έπρεπε κάποιος με μεγάλη παρρησία προς αυτόν και τον Θεό να τον παρακινήσει. Κι αυτός είναι ο καλός υπηρέτης του, ο π. Ιάκωβος. Ευλογημένο το όνομα του Κυρίου».
Ο ιερέας χαιρέτισε και απομακρύνθηκε. Ο Γέρων Ιάκωβος ήταν και πάλι έξω με τον καθηγητή και τη λοιπή συνοδεία του. Συζητούσαν και τα πρόσωπα όλων έλαμπαν. Ο ιερέας πλησίασε. Ο άγιος Γέροντας τον είδε να πλησιάζει και να κρατάει μάλιστα στα χέρια του μία φωτογραφική μηχανή. «Γέροντα», είπε με μεγάλη συστολή ο ιερέας, «μπορούμε να βγάλουμε κάποια φωτογραφία εδώ μαζί σας;» Δέχτηκε. Οι φωτογραφίες βγήκαν. Μαζί με τους άλλους, μαζί και με τον ίδιο τον ιερέα. Αλλά, η αγάπη του π. Ιακώβου ήταν ανεξάντλητη. Βλέποντας ότι η φωτογράφιση μαζί του προκαλεί χαρά σε όλους, πήρε τον ιερέα από το χέρι και τον προέτρεψε να βγάλει κι άλλες φωτογραφίες: στο ένα σημείο της αυλής, στο άλλο πιο κάτω, ακόμη πιο πέρα... «Γέροντα, φτάνει, δεν πειράζει. Βγάλαμε πια αρκετές. Σας ευχαριστούμε πολύ», είπε και πάλι ο κληρικός, ξέροντας ότι ο άγιος ηγούμενος κινείται στον θυσιαστικό ρυθμό αγάπης του Κυρίου Ιησού.
Βάλανε όλοι μετάνοια, ασπάστηκαν τη δεξιά του Γέροντα, δέχτηκαν τους ασπασμούς του καθώς τους ξεπροβόδιζε, έφυγαν.
Μπήκαν στο αυτοκίνητο και γύρισαν «πετώντας». Η αίσθηση της συνάντησης και της επικοινωνίας μ᾽ έναν σύγχρονο άγιο τούς συνείχε και τους έκανε να μη θέλουν να πούνε πολλά κατά την επιστροφή. Η εικόνα του αγίου Γέροντα γέμιζε τον νου και την καρδιά τους. Το προσκύνημα χαράχθηκε βαθιά μέσα τους.
Ένα μόνο δεν μπόρεσαν τότε να δουν και να καταλάβουν: ότι ο άγιος ηγούμενος θα κρατούσε κι αυτός τη συγκεκριμένη συντροφιά στη μνήμη και την καρδιά του. Και δεν θα έπαυε να τους μνημονεύει και να τους «παρακολουθεί» με τους νοερούς οφθαλμούς του, ερχόμενος αρωγός τους κάθε φορά που θα είχαν κάποιο ιδιαίτερο πρόβλημα να αντιμετωπίσουν στη ζωή τους...